

[Edel Saunte.]

ret uforståeligt, at de mennesker, der virkelig vil begrænse afbrydelsernes antal, arbejder for, at samtlige læger skal ind i samrådene. Det turde være en ejendommelig tanke, når man tager i betragtning, at lægerne jo har ret til at sige nej til at foretage afbrydelsen, hvis de mener, den er urigtig. En så voldsom udvidelse kan vel næppe føre til andet, end at der kommer flere afbrydelser. I det hele taget er det mig uforståeligt, at kirurgerne ikke passer på, at de ikke får deres kompetence overbelastet. Jeg tror, at det både vil tjene samfundet og lægerne bedst, hvis grænsen for kirurgernes kompetence ikke bliver gjort altfor udflydende.

I selve spørgsmålet om indikation indgår så mange etiske, moralske, sociale, humanitære og lægelige begreber, at det strengt taget næppe kan siges at være et rent lægeligt spørgsmål. Jeg tror, professor Villars Lunn har så evident ret, når han advarer kirurgerne imod at føle sig, som han kalder det, altfor omnipotente. Når jeg mener, han har ret, er det, fordi de indikationer, der stilles, spreder sig så kolossalt, som de gør.

Hvis vi tager et år med ca. 4 000 indikationer, falder 300 på somatiske lidelser, 300 på eugeniske, 15 på etiske, 1 900 på neurotiske — deraf falder de 1 800 på belastende neuroser og de 100 på konfliktneuroser — og ca. 300 på øvrige sindslidelser. Det forekommer mig lidt ejendommeligt, at kirurgerne i den grad føler sig enerådende, enebestemmende og eneforstående med hensyn til de forskellige lidelser. Når man ser, hvor mange forskellige somatiske lidelser der er tale om, er det meget forvirrende. Man kan sige, at der i hvert tilfælde er ca. 25 forskellige somatiske lidelser, der danner grupper af betydning. Hvordan de herrer kirurger føler sig i stand til mestret det bedre end nogen andre, forekommer mig ganske uforståeligt.

Med hensyn til spørgsmålet om udsættelse tror jeg, der er gjort alt, hvad der er muligt, for roligt, klart og sagligt at give befolk-

ningen oplysning om disse forhold. Jeg husker i hvert tilfælde for mit eget vedkommende at have deltaget i ikke mindre end tre udsendelser i radioen, hvor man belyste spørgsmålet ved rundbordssamtale eller på anden måde. Jeg har selv to gange — en gang i 45 minutter, en gang lidt kortere — givet en fuldstændig redegørelse for, hvad lovforslagene indeholder. Jeg tror, at kommissionsmedlemmerne og udvalgsmedlemmerne har haft i hundredvis af møder landet over. Man har altså fra alle sider, også fra pressens side, gjort, hvad man kunne for at underrette befolkningen. Man kan sige, at det er tragisk, at en rolig og saglig underretning, hvorved man hele tiden har givet befolkningen begreb om, hvad lovforslagene beskæftiger sig med, ikke har fået befolkningen til at reagere på nogen måde, hverken for eller imod, men det må antagelig ganske simpelt ligge deri, at befolkningens store flertal, så længe man holdt sig til en saglig og rolig underretning, har været helt enig i forslagene, og at de først revolterede, da man uden nogen saglig grund og positiv oplysning bare sagde til dem: her er social indikation, her skyder man lægerne til side. Jeg tror, det er på tide, at vi vedtager disse lovforslag og får ro til sagligt, fornuftigt og stiltfærdigt at gøre befolkningen opmærksom på, hvad vi, der kender lovforslagene, mener er rigtigt.

At der skulle være noget medlem i denne sal, som ikke kender lovforslagene — ja, det er i hvert fald ikke i min gruppe.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: I anledning af den foreslåede dagsorden om at udsætte behandlingen af svangerskabsloven, hvorved der skulle gives adgang til yderligere offentlig debat, ville jeg, hvis jeg skulle være helt ærlig, sige: lad os nu få vedtaget lovforslaget og undgå yderligere offentlig debat. Når man har set den offentlige debat, der er foregået i de sidste uger — jeg er her enig med justitsministe-